

— Ето, това ми харесва, усмихна се Джафаръ. Сега вече може да се каже, че този човѣкъ умѣе да използува своя последенъ день; но тъй като скоро ще настѣпи краятъ на живота му, нека побързае да го заваримъ въ добро настроение.

— Добре — отговори халифътъ — да видимъ, какво ще излѣзе отъ това. И като приближи до вратата, похлопа три пѣти съ дланъ. Изведнажъ музиката престана, танцитѣ спрѣха, а самиятъ музикантинъ пребледнѣ като платно.

— Вече!?... — пошепна Саидъ, като треперѣше съ цѣлото си тѣло. Нима е дошелъ вече краятъ?!... извика той съ високъ гласъ.

— Виждашъ ли, какво остава отъ твоята веселба? — обърна се халифътъ къмъ него. Само единъ димъ, който отлита безследно къмъ небето. Нима ти не можѣ да използувашъ по-разумно времето си?

— Наистина, не зная, какво да кажа, — обади се Джафаръ. Може би въ неговото безумие да има и нѣкаква мъдростъ. Нѣма ли да го оставимъ да продължи веселието си?

— Добре — съгласи се халифътъ — нека си поживѣе, а сега ние да видимъ, какъ очаква последния си часъ селякътъ Хасанъ.

И тѣ се върнаха при градскитѣ порти, и се запѣтиха къмъ дома на Хасана. Халифътъ Харунъ яздѣше, дълбоко замисленъ. Слѣнцето клонѣше вече на залѣзване, когато Джафаръ показа на халифа бедната колиба на селяка.

— Ако се не лъжа, тукъ живѣе този презренъ отъ всички селякъ — каза Джафаръ. Ние сигурно ще го заваримъ у дома му. Но не — ето го, хе-е тамъ въ полето.

И наистина, така бѣше. Хасанъ прилежно работѣше. Той бавно крачеше следъ тежкото рало. Личеше, че е много уморенъ. Като видѣ предъ себе си халифа и